Управління культури і туризму Запорізької облдержадміністрації

КЗ «Запорізька обласна бібліотека для юнацтва» ЗОР

Молодіжна субкультура

Тематичне досьє

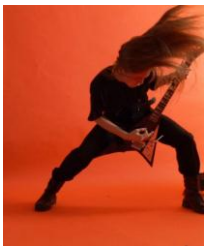

Запоріжжя 2009

66.75

В тематичному матеріалі висвітлюється історія виникнення та сьогодення деяких молодіжних рухів, їх характерні риси, особливості.

Кожному доводилося бачити людей, які у чомусь не схожі на інших. У когось на голові ірокез, хтось увесь у металі, а хтось у чорній шкірі проноситься на мотоциклі. Найчастіше - це представники сучасних субкультур, які намагаються показати свою індивідуальність, кинути виклик світу з його нескінченними буднями.

Все більше підлітків кожного дня у всіх країнах світу приймають ту чи іншу субкультуру, яка приваблює їх через можливість спілкуватися з подібними до себе, а також зовнішню атрибутику, що дає можливість демонструвати свою позицію.

Молодіжна субкультура – будь-яке об'єднання молоді, що має власні елементи культури, а саме: мову (сленг), символіку (зовнішня атрибутика), традиції, тексти, норми і цінності.

Причина появи молодіжних субкультур спільна як для західних країн, так і для України. Молодь завжди прагне до спілкування з ровесниками, намагається втекти від духовної самотності в родині, у суспільних інститутах, іноді це спроба піти від суспільства загалом. Цю самотність переживають як діти забезпечених батьків, так і вихідці з малозабезпечених родин.

Сучасні проблеми – далеко не нові. Як зауважив Олександр Мень – хіпі, панки, металісти і подібні рухи – вже відомі в історії язичницького періоду.

Історична довідка. *Стародавня Греція 500-400 років до Різдва Христового. Молодь із забезпечених сімей, аристократичної і бізнесової еліти, масово покидають батьків, важливі посади, бізнес – йдуть простими учнями до різноманітних філософів і мудреців, інколи – до театру, який теж відігравав релігійні функції. Йдуть шукати Смислу Життя. Батьки – в паніці.*

Існує безліч молодіжних субкультур, як і безліч стереотипів про те, що субкультура – це обов’язково погано. На думку психологів громадської організації «Вільна територія», багато людей упереджено ставляться до представників молодіжних субкультур, зовсім не знаючи, що більшість з них не

мають ні найменшого відношення до криміналу, сексуальної розбещеності, сатанізму. А навпаки – це звичайні у спілкуванні підлітки, більшість з яких початківці – музиканти, письменники, художники та досить обдаровані люди. Вони виступають проти деяких чинних правил і для цього збираються в групи, створюючи тим самим свою маленьку систему (зі своїм одягом та законами) на противагу системі великій.

Хіпі

Хіпі ведуть свій початок з 1966 року зі штату Каліфорнія (США). Вони проголошували гасла свободи, радості життя та безмежної любові до усіх людей без огляду на расу і віросповідання. Основна частина цієї субкультури складалася із дітей цілком забезпечених батьків. Під впливом східних містиків, які проповідували пошуки гармонії і щастя за межами матеріального світу, тисячі хлопців і дівчат тікали з дому, поселялися комунами і жили ні від кого не залежним життям, відрощуючи якомога довше волосся.

Волоссю хіпі надавали неабиякого значення. В одному з найвідоміших маніфестів хіпі – «Маніфесті Сталкера» написано: «Недаремно споконвіку бунтарі, які протестували проти надмірної раціоналізації суспільного життя, люди мистецтва – художники, музиканти, поети – не дуже поважали перукарів. Волосся – це наче антени, які дозволяють сприймати найтонші коливання фізичних і біологічних полів».

Хіпі мали й інші форми відзнак, найвідомішою з яких є «фенічка», або «фенька», котра вважається вершиною хіповського самовираження. Початково так називалися будь-які дрібнички, які дарувалися одне одному. Пізніше, так стали називати прикраси, причому виключно саморобні. Найчастіше «феньки» це сплетені з бісеру браслети, які крім функції декору несуть і інше смислове навантаження. Для того, щоб зрозуміти приховане послання, зашифроване у ній, треба звернути увагу на кольори, розміри, стиль виробу.

Окрім зовнішніх прикрас і яскравого одягу, часто хіпі асоціюються у людей із вживанням наркотиків. Починаючи з 60-х років, коли різні психотропні речовини почали активно використовуватися молоддю для «пробудження своєї духовної і творчої потенції», хіпі не стояли осторонь цього процесу.

Знак руху хіпі – пацифік. Підходячи один до одного, справжні хіпі проголошували таке: «Мир і любов вам, брати і сестри!» Сама атмосфера у такій общині завжди спонукала стати кращим – бути толерантним до думок і поглядів інших, замислюватися над власним життям, любити один одного. Музика хіпі – це групи The Beatles, The Doors, Led Zeppellin, Deep Purple…

Головним внеском хіпі у мистецтво стала поява у творчості елементу спонтанності. Дотепер неперевершений гітарист Джимі Хендрікс став символом спонтанної концертної імпровізації, геніальний дизайнер і художник Енді Воргол заклав основи спонтанності малюнку, а Боб Ділан – спонтанність тексту. В результаті цього потужного енергетичного викиду ми маємо саме таке сучасне мистецтво, яке спостерігаємо довкола, саме таку музику, яку чуємо, і саме такі книжки – які читаємо. І весь цей вибух відбувався під гаслом, взятим з пісні Beatls: All You Need is Love – все, що тобі потрібно – це любов.

Сьогодні чітко виділяються два прошарки цього руху: так звана «стара система» та «нова система». Перша складається з людей старшого віку (навіть до 50-ти років), для яких «хіпізм» - це все їхнє життя. Найчастіше ці люди не мають ані постійної роботи, ані постійної сім'ї. Більшість із них деградували. «Нова система» об’єднує в собі молодь від 14-ти до 20-ти років, які примудряються поєднувати свій «хіпізм» із навчанням у престижних закладах і не завжди дотримуються найважливішої заповіді, яку визначили ідеологи руху – незалежність від соціуму. Натомість молодь робить основний акцент на атрибутиці, перебираючи на себе сленг, манеру одягатися, прикраси та ін.

Зрозуміло, що сьогоднішнє покоління хіпі далеке від тих духовних засад своїх попередників. Сучасники уже не кричать на кожному перехресті гасло Сартра «Вони украли в мене сенс життя!» і не збиваються у комуни. Тепер це часто своєрідний клуб за інтересами, де переважає потяг до класичної рок-музики і плетіння з бісеру. Але хіпі заслуговують на увагу хоча б тому, що стали тим середовищем, в якому виросли найрізноманітніші «нові» молодіжні субкультури, вони дали поштовх молодіжному протестові і привнесли ідеали толерантності та розкутості в сучасне суспільство.

Панки

Термін «панк» (англ.- «punk») має дуже багато значень. Найдавніша згадка про нього належить ще до часів Вільяма Шекспіра, коли воно означало найдешевшу категорію вуличних повій. В сучасній англійській «punk» означає «гниле дерево», «непотріб» та інше в цьому ж дусі. Наприкінці 60-х років, коли власне і зародився цей молодіжний рух, журналісти так назвали молодь, яка стояла біля його витоків. Вони вважали, що таким принизливим словом відіб’ють популярність цього руху. Але такий хід себе не виправдав і слово прижилося у тогочасному лексиконі.

Є два типи панків:

1) люди належать до цього руху тому, що вони слухають відповідну музику (панк-рок-музику);

2) люди, які крім музики, ще і в житті сповідують панківські принципи.

Панк-музика є невід'ємною частиною субкультури. Перші групи такого напрямку зародилися ще у 1964 році у Сполучених Штатах. Тоді вони мислили себе як альтернатива рок-н-ролові. Вимоги були простими: вона повинна була бути доволі жорсткою, швидкою, голосною, а тексти серйозними та такими, що порушували б проблеми, які хвилювали більшість молоді.

Але американський типаж не став прообразом усього руху і панки, як рух, зародилися на початку 70-х у Великобританії і набули поширення майже в усіх країнах Західної Європи та Америки. Тусовки панків були активними (чи «ядерними») лише у певні періоди (в Україні це 1982-й рік). У ці періоди їхні лави переживали різке та швидке збільшення своєї чисельності.

Панкам притаманний деінтелектуалізм (заперечення розуму) та відкидання будь-якого контакту з суспільством, крім «шок-протесту».
Виглядали вони, м'яко кажучи, специфічно – одягнені у високі військові черевики (гади), штани переважно надзвичайно старі і брудні та шкіряну куртку (косуху). Найпопулярніша зачіска – ірокез (запозичений у північноамериканських індіанців), що пофарбований у всі кольори веселки, найвідоміший символ панку. Музика – панк-рок (група Sex Pistols).

Серед самих представників цього руху існує красива легенда про те, що панками стали хіпі, які розчарувалися в ідеї загальної любові.

Шлях навпростець

Straight edge (англ. шлях навпростець, скорочено sXe) – більш філософське відгалуження панк-культури, рух, характерними рисами якого є повна відмова від наркотиків (включаючи узаконені алкоголь і тютюн), розбірливість у статевих зв'язках, здоровий спосіб життя, а також політичні погляди, характерні всьому панк-руху. Шлях навпростець з часом поставили на озброєння різні політичні рухи і молодіжні угрупування. І спочатку аполітичний панківський рух тепер політизувався і служить цілям дуже різних політичних сил – від антифашистів до нацистів. Straight edge – субкультура, що не припускає саморекламу або нав'язування свого способу життя оточуючим, тому у прихильників руху немає яких-небудь переваг у одязі, зачісці тощо. Єдиний засіб самоідентифікації – використання хреста («X») або абревіатури «sxe».

Байкери

Для них байк – стиль життя, а не просто швидкий та зручний спосіб пересування. Всіх байкерів об'єднує віра в одного кумира – Швидкість. У цьому байкери схожі на спортсменів. Певною мірою байкінг є спортом, але спортом екстремальним. Закований у чорну шкіру бородач, з ніг до голови покритий татуюваннями, може виявитися майстром спорту міжнародного класу

з мотокросу, але він прийшов у субкультуру байкерів, щоб насолоджуватися свободою та швидкістю. На загал байкери, здебільшого, підробляють охороною рок-концертів, збираються у своїх клубах і на фестивалях. Ненормативна лексика створила ореол ворожнечі до суспільства.

Байкери з'явилися у США наприкінці 60-х. Романтизація подорожей на важких мотоциклах, чітке розмежування на «своїх» та «чужих», агресивний шкіряний «прикид» та неприхована агресія були основними характеристиками західних байкерів.

Духовним натхненником байкерів став Джеймс Дін – відомий американський кіноактор і виконавець власних балад. Він першим висловив протест проти ідеалів американського суспільства. Протест Діна яскраво втілено у відомому кінофільмі «На схід від раю». Герой намагається розбудити суспільство, змусити замислитися над швидкоплинністю життя і марнотою суспільних ідеалів, які ідеологи від культури намагаються прищепити пересічним громадянам. Основне для героїв Діна – їзда на шаленій швидкості, без певної мети і підтексту. Завжди одягенний у старий червоний светер, Дін на своєму «Харлей Девідсоні» із максимальною швидкістю мчить залитою сонцем автострадою.

Байкери на теренах колишнього СРСР з'явилися ще наприкінці 70-х, але розквіт цієї течії припадає на 1983-1986 рр. За своєю суттю вони багато в чому відрізнялися від своїх західних побратимів. Для них мотоцикл був предметом поклоніння. Швидкість, вміння втекти від ДАІ, знання техніки та підкреслена окремість у загальній молодіжній тусовці стали основою і українського байкерського руху. Існували угрупування у Львові, Рівному, Донецьку та Києві. До наших днів збереглися лише кілька байкерських острівців. Одним із них є український мотоклуб «Silver Bullets», який упродовж кількох останніх років регулярно проводить новітні українські байк-шоу.

Металісти

Їх надихає та об’єднує музика у стилі хеві-метал. Металісти з'явилися у 80-ті роки XX ст. Представники даної субкультури зазвичай носять чорні джинси або кожані штани, кожану куртку «косуху», чорні футболки або балахони з логотипом улюбленої групи, напульсники – кожані браслети із заклепками або шипами, ланцюги на джинсах, звичайні чоботи, кросівки, сережки в лівому вусі, персні із зображенням магічних символів. В основному мають довге волосся.

Однак одяг не є основним атрибутом субкультури. Їхня зовнішня агресивність є засобом епатажу. «Рок-музика – це своєрідна філософія і стан душі, - розповідає металіст. – Шкіряний одяг рокери поважають тому, що він

зручний. Головне, аби захоплення не стало культом». Металісти не замкнуті у своєму маленькому світі. Для них це всього лише спосіб провести час.

Скінхеди

Часто скінхедів вважають фашистами. Образ, який ці бритоголові хлопці (а деколи і дівчата) створили навколо себе постійними бійками, сплутався у масовій свідомості з групами неонацистів, які теж здебільшого голять свої черепи і люблять одяг темних кольорів.

Назва «скінхед» skinhead – в пер. з англ.- гола голова.
Субкультура скінхедів не зберегла для історії точну дату свого зародження. Достеменно відомо, що це сталося десь у портових містах Великобританії наприкінці 50-х – початку 60-х років двадцятого століття.

Ці хлопці голили голови і носили тяжкі боти, які тепер стали атрибутом кожного скіна. Тяжкі черевики, закочені джинси з підтяжками і куртки без комірів – вважаються «робочим одягом» скінхедів. Парадна форма – це чорні строгі костюми з такими ж чорними туфлями. Правда, для бійок вони використовували все-таки зручнішу робочу форму.

А билися вони з будь-ким – з чорними, з білими, з жовтими, з багатими, з фанатами іншого футбольного клубу, з іншими скінхедами і, особливо, з хіпі.

Члени цієї субкультури часто демонстративно відсторонюються від політики, перевага віддається передовсім музиці, бійкам, пиву. Явище нацизму в їхніх рядах – вплив пострадянського періоду і не є частиною світового руху. Расизму і шовінізму як офіційної ідеології скінхедів не існувало.

Гопники

Гопник (гоп, гопота) – представник радянської та пост-радянської субкультури, утвореної в результаті проникнення кримінальної естетики в робітниче середовище. Зазвичай походить з малозабезпечених сімей. Слово «гоп», за однією з версій, утворилось від старої абревіатури ГОП – рос. «городское общество презрения» (ГОПи існували на початку XX століття у Петербурзі), за іншою – від слова «гоп-стоп» (на злодійському жаргоні – пограбування, напад, збройний грабіж).

Гопи виникли в післявоєнному СРСР як наслідок вкрай низького рівня життя, загибелі на війні мільйонів чоловіків, діти яких виховувались вулицею та тотальної зубожілості. В умовах такої боротьби за «шматок хліба» з хлопців-підлітків виростали справжні злодії. Сталінське керівництво боролось з ними посередництвом табірних ув’язнень, рідше – розстрілів, але гоп-рух не зникав.

Характерні особливості гопів: ходять зграйками по декілька осіб; носять «кепку» та спортивні штани; улюблене прохання «дай рубас», «єсть пара

двадцять пять коп.»; усі один одного називають «васями»; лузають насіння («сьомки»); часто вживають слово «пацан»; стиль розмови – українсько-російський суржик.

Хіп-хоп

Історія хіп-хопу – це приклад того, як буквально за одне покоління босяцький фольклор американського негритянського гетто перетворився на світовий мейнстрім.

Почалося все приблизно у 1969-му році у «чорних» кварталах Нью-Йорку, які називаються Південний Бронкс. Легенда свідчить, що започаткував цей рух DJ Кул Херк, який приїхав до Нью-Йорка з Ямайки, звідки і привіз традицію організовувати вуличні танці під музику з платівок, на яку поети наживо начитують речитативом свої вірші. Центром цієї імпрези завжди був діджей, що сам вибирав музику, горланив щось у мікрофон, заводив людей і давав цей мікрофон іншим.

Оскільки хіп-хоп формувався у системі гетто і був формою самозахисту чорних, він став виявом протесту, причому в найпростішій, лозунговій формі. Але якщо спершу це був расовий протест чорних проти расизму білих, то з подальшою комерціалізацією руху расистська тема відійшла на другий план, а на головні ролі вийшов чистий протест – незалежно проти кого чи чого він був спрямований.

У 1975-му хіп-хоп здійснив прорив, який був пов'язаний з виникненням музичного стилю *реп*, музики, що нагадує ритми барабанів африканських шаманів. Пісні під реп не відрізняються милозвучністю, адже в основу покладено набір слів і речень, який вимовляється –«читається» - в такт. Одяг пересічного репера – широкі штани, спортивне взуття, простора футболка.

Найважливіші елементи хіп-хопу:

Читка (читання репу) – при видимій простоті цього уміння, воно вимагає від майстра значно більше старань, аніж може здатися на перший погляд. Читання текстів повинно бути не монотонним, а таким, щоб запам’ятовувалося. Тому величезна увага приділяється правильному підборові рим, інтонацій, і велика увага приділяється алітерації.

Брейк (бі-боїнг) – танцювальний елемент даної субкультури.

Графіті – оригінальні малюнки на стінах та інших поверхнях міста, які зроблені балончиками з фарбою. Для графіті майже обов’язково є присутність тексту в малюнку, хоча останнім часом спостерігається поступовий відхід від цього канону і перехід до простого живопису. Графіті ще називають бомбингом, від слова «бомбити», а воно, в свою чергу, походить від слова

«бомба» - так у 80-х називалися зображення графітчиків на будинках, у переходах, на мостах.

Ді-джеїнг – музичний супровід для репу і брейку, хоча, ді-джеїнг може існувати і окремо. Традиційно для нього використовуються вінілові платівки, які крутять ді-джеї. Як один з підвидів ді-джеїнгу існує «скретчінг» (від англ. Scratch – подряпина). В цьому випадку з платівок видобувають специфічний звук, який виникає від контакту вінілу та звукознімальної голки.

Хоч перелічені елементи разом складають хіп-хоп як субкультуру, вони живуть окремим життям. Сьогодні бі-бої рідко танцюють під реп, графіті малюють вже далеко не тільки репери.

Нинішній хіп-хопер може мати тільки початкові знання перерахованих вище умінь. В основному вони слухають музику і ходять «тусуватися» у свої компанії. Найчастіше запозичують атрибутику руху і не переймаються ніякою філософією. Але все-таки варто визнати, що хіп-хоп – субкультура, яка сформувалася і перебуває зараз у стадії свого найбільшого впливу на молодь у всьому світі.

Рейв

Рейв (англ. rave) – масова нічна дискотека з виступом диск-жокеїв; також загальна назва електронної танцювальної музики. Точного визначення рейву немає. В 1960-х роках сленгове слово рейв вживали мешканці Лондона карибського походження у значенні імпрези. В кінці 1980-х термін почав функціонувати у значенні субкультури.

Рейви проводилися в складських приміщеннях або на полях під відкритим небом, куди з’їжджалися тисячі людей. Ці ніким не контрольовані масові збори викликали в суспільстві негативну реакцію, зокрема через широке вживання «екстазі» та інших наркотиків. Незабаром багато британських клубів стали проводити рейви у своїх стінах, використовуючи багатоярусні танцмайданчики, для кожного з яких грав свій ді-джей.

Основна музика на рейвах була ейсид пауз та техно та їхні подальші різновиди – транс, хардкор, драм-енд-бейс тощо.

Культуру рейвів увібрали запроваджені в 1990-ті роки в Берліні, а потім інших містах світу «паради любові». На пострадянському просторі рейви проводилися з початку 1990-х років, найбільшим з них став фестиваль «КаZантип», що спочатку проводився на Кримському мисі Казантип, а потім поміняв назву на «Республіка КаZантип» і переїхав спочатку у село Веселе (поблизу Судака), а потім під селище Поповка (поблизу Євпаторії).

Фурі

Субкультура фурі (англ. furry) поєднує людей, які захоплюються антропоморфними тваринами в образотворчому мистецтві, анімації, художній літературі та дизайні. Відмінною рисою субкультури є прагнення до втілення образу антропоморфної тварини у творчості, або у собі через ідентифікацію з нею.

Антропоморфною твариною прийнято вважати вигадану істоту, що поєднує у собі якості людини та тварини як в анатомічному, так і духовному плані.

Наділяються людськими якостями в основному хижі ссавці – леви, гепарди, лиси, вовки, а також гризуни. Ці звірі покриті хутром, тому у англомовних носіїв субкультури мають прізвисько «пухнасті» (furries). Це слово традиційно є назвою субкультури.

Антропоморфні тварини присутні у творчості різних епох. Завдяки розвитку інформаційних технологій, головним чином Інтернету, стихійно утворилося спільне співтовариство, що поєднало розрізнені групи шанувальників антропоморфної анімації вже не на основі симпатії до того чи іншого твору, а заради антропоморфності як такої. Через нечисленність представників субкультури і нерівномірного розподілу по планеті, основним засобом їх спілкування є Інтернет.

Теріантропія

Теріантропія (англ. therianthropy)- це термін, що використовується для позначення трансформації людини у іншу тваринну форму в міфології.

Утворилася субкультура, що прийняла термін «теріантропія» як опис відчуття інтенсивної духовної чи психологічної ідентифікації себе як тварини. Представники цієї субкультури звичайно називають себе теріантропами або тріанами. Більшість теріантропів відносять себе до вовчих або котячих, серед яких часто зустрічаються вовки, леви, тигри, але є також представники рептилій, птахів, інших ссавців і комах.

Теріантропія як субкультура не має єдиних догм і авторитетів. В Інтернеті існують численні співтовариства теріантропів, які поєднують християн, язичників, атеїстів. Є безліч форумів і чатів співтовариства, і кожному місцю притаманна власна атмосфера, в деяких панує повне сприйняття, а в деяких презирлива нетерпимість одне до одного. За межами Інтернету не відомо жодної організації теріантропів.

Відмінності теріантропів від фурів: теріантропи зосереджені на відчутті себе як тварини або тваринній складовій своєї сутності та її природі у

духовному розумінні явища теріантропії. «Ми не уявляємо себе звірями – ми справжні звірі» - стверджують теріантропи.

Готи

Вони завжди у чорному і, зазвичай, мають мармурово-білу шкіру. Довге темне волосся та сріблясті шипи на одязі у поєднанні з атрибутами на зразок хрестів, нашийників та краги (шкіряного браслету з шипами). Вони не проявляють мімічно своїх емоцій і перебувають у стані постійного «депресняка».

Загальноприйнятою є думка про те, що готи проповідують культ смерті. Проте готика – це просто кут сприйняття життя, а зовсім не культ смерті. Готика – явище естетичне, а похмурі образи – не більше ніж епатаж. Смерть – це нагадування, привід прагнути до життя.

Зі слів молодого юнака, представника цієї субкультури, для готів чорний колір - це символ несприйняття цього світу, довге волосся – спосіб вирізнитися, мартінси (високі шнуровані чоботи) – це просто зручно, а прогулянки цвинтарем – ліки для душі. «Одним із стереотипів є те, що готи – сатаніти,- говорить він.- Справжній сатаніст намагається не виділятися з натовпу і неозброєним оком його важко впізнати. Готи ж не є прихильниками темних сил».

Готи – представники готичної субкультури, натхненні естетикою готичного роману, естетикою смерті, готичної музики, відносять себе до готики-сцени. Представники руху з'явилися в 1979 році на хвилі пост-панку. Панківський епатаж готи направили в русло пристрасті до вампірської естетики, до темного погляду на світ. Але жодного сатанізму, жертвоприношень і окультизму, як багато хто думає.

Готична естетика різноманітна за набором вживаних і популярних символів, можна зустріти і єгипетську, і християнську, і кельтську символіку. Основним готичним символом є єгипетський «Анх», символ вічного життя – ймовірно, у зв’язку з темою вампірів. Християнська символіка використовується менше, переважно у вигляді звичайних розп'ять (тільки зі стильнішим дизайном). Кельтська символіка зустрічається у вигляді кельтських хрестів і різних кельтських орнаментів. Досить широко представлена окультна символіка – використовуються пентаграми (як звичайні, так і перевернуті), перевернуті хрести, восьмипроменеві зірки (символи хаосу). Також використовується безліч різних символів смерті – прикраси з могилами, черепами тощо. До чисто готичних символів можна віднести кажанів, які зустрічаються на тисячах готичних сторінок в Інтернеті і на багатьох прикрасах.

Емо

Головна риса Емо – це вираження та нестримання своїх емоцій, найважливіше – бути собою і не заганяти себе у якісь певні рамки. В Емо свої погляди на життя, яке складається з двох основних кольорів: чорного (символізує несправедливість, жорстокість світу) та яскравих кольорів (щасливі емоції, кохання, приємне переживання).

Емо, як і готи, «виросли» із панку. Почався емо з музики. «Емо» - це скорочено від «emotional» - емоційний, від назви напряму хардкор-музики. Емо співають про біль, несправедливість, проблеми, тексти дуже емоційні, як і вокал. Вокаліст дуже часто зривається на крик. Музика – відносно важка, може бути мелодійною, може – хаосом звуків, які мають на слухача емоційний вплив.

Класичний одяг Емо – одяг у чорно-рожевій гамі. А також різні пов'язки на руках і зап’ястях, пояси із залізними бляшками, рукавички без пальців. Емо-макіяж – підведені чорним олівцем очі. Зачіски не поділяють на чоловічі і жіночі: чубок прикриває одне око, а волосся пофарбоване в чорний або темно-каштановий колір.

«Ми вважаємо, що цю субкультуру сторонні сприймають занадто негативно. Вони вважають, що ми маємо схильність до суїцидів. Проте мало хто має поняття про наші моральні ідеали і цінності. Хоча справді ми боремося проти наркоманії, алкоголізму, невпорядкованих статевих зв’язків, загалом пропагуємо здоровий спосіб життя»,- так сказала одна емо-герл.

«Ми висловлюємося у своєму зовнішньому вигляді. Рожевий – колір емоцій, а чорний – суму, переживань. Якщо взяти різновид зачіски Емо – чубок, що закриває обличчя, це означає, що людина прагне сховатися від зовнішнього світу. Чубчик контрастує із скуйовдженим на потилиці волоссям – символом вибуху емоцій».

Головний сенс існування Емо вбачають в емоційних переживаннях. І чим вони сильніші, тим краще. Причому позитивні або негативні, не має значення. Депресією справжній Емо насолоджується не менше, ніж радістю, тільки з тією різницею, що радість звичайно явище не довговічне, а депресію можна продовжити надовго.

Як і у всіх субкультурах, в емо є свої позери та свідомі люди, які знають, чого хочуть, і мають певне світосприйняття. Та більшість із тих, хто називає себе емо – таки позери, для яких головне – статус.

Толкієністи

Виникнення руху толкієністів датується кінцем 80-х- початком 90-х рр. Це був рух прихильників творчості англійського письменника та лінгвіста Дж. Р.Р. Толкієна (1892-1973). Він писав такі-собі «казки для дорослих», у яких

відкривав читачеві світ прадавніх (чи псевдоісторичних) істот – ельфів, гномів, хобітів тощо. Толкієністи намагалися збудувати свій власний культурний міф на основі вигаданого, казкового світу. У ньому переплітаються між собою різноманітні філософські концепції, містичні культи, побутові речі та певні незвичайні прояви людської поведінки.

Геймери

Геймери – це прихильники комп'ютерних ігор, які вбачають в іграх сенс життя. Найчастіше геймерами є підлітки. Фактично гра у підлітка займає увесь вільний від навчання час. Найбільш організованим різновидом геймерів є «квакери», прихильники комп'ютерної гри «Quake».

Субкультура геймерів зародилася нещодавно. З появою комп'ютерних ігор, а пізніше Інтернету молодь стала активно спілкуватися в мережі. Комп'ютерні мережеві ігри для них – це можливість спілкуватися в дії: разом з іншими, часто іноземними, однолітками проходити завдання та перемагати ворогів. Існують також і не мережеві ігри, у яких переважно розважальна функція. Багато ігор типу «Діабло» чи «Варкрафт», які дуже поширені у молоді, мають сюжет, і процес проходження перетворюється нібито в читання книги. Очевидно, залишилося дуже мало підлітків, які жодного разу в житті не сідали за гру. А є і такі, які буквально живуть в цій віртуальній реальності. Іноді ігри негативно діють на психіку підлітків, але більшість все ж знає міру.

Геймер за зовнішнім виглядом нічим не відрізняється від звичайної людини. У геймерів свій жаргон, свої клуби за інтересами. Свій кінематограф: останнім часом популярні ігри екранізують («Лара Кофт», «Ненсі Дрю»). Тепер і своя література, наприклад, серія романів «S.T.A.L.K.E.R».

Ігри діють на геймерів не тільки негативно – вони розвивають бистроту реакції та швидкість думки, наполегливість та цілеспрямованість, навіть спритність. Ігри через Інтернет допомагають удосконалити англійську та розширити коло своїх знайомих. Американські дослідження доводять, що геймери, які прийшли в бізнес (відповідно досить юні хлопці) демонструють небачені результати, оскільки бізнес для них – та ж гра.

Використані джерела інформації:

1. Денисенко, Л. Крик души для эмо-китча [Текст] : [Неформальные движения молодежи] / Л.Денисенко // 2000.- 2008.- 6 июля.- С.3.
2. Из жизни запорожских «цивилов» и «неформалов» // Суббота плюс.- 2008.- 24 июля.- С.6.
3. Моторная, И. Меланхолики с клыками: [Кто такие готы?] // Киевские ведомости.- 2008.- 13 февраля.- С. 6,11.

1. http://ogo.ua
2. http://librportal.org.ua
3. http://www.ji.lviv.ua
4. http://ua.textreferat.com
5. http://www.rejine.org.ua
8. http://potoybichya.pp.net.ua
9. http://narodna.pravda.com.ua
10. http://epochtimes.com.ua

Укладач: В.В.Писанець

Відповідальна
за випуск: Т.В.Петренко